

Osmanlı yıkılıp Cumhuriyet kurulma aşamasında devlet kendine göre bir millet oluşturmaya çalıştı. Hatta o kadar çalıştı ki “10 yılda 15 milyon genç yaratmayı” hayal etti. Bunu yaparken de ilk müdahale ettikleri alan insanların cemaat olarak buldukları yerler olan cami, tekke ve medreseler oldu. Kimisini kapattılar, kimisini ahır yaptılar, kimisini sattılar... Müslümanların zihninde ve hayatında cami, cemaat, namaz, ilim gibi kavramlar canlılığını korursa o koltuklarda rahat oturamayacaklarını onlarda biliyordu. Ama onların yaptıkları tuzakları bozan ve bütün mülkün sahibi olan Allah azze ve celle nasıl Firavun 'un sarayında Hz. Musa Aleyhisselam'ı büyüttüyse, laik bir devletin bağrında büyük kubbeli, büyük camilerimizin yapılmasını murat etti. Şimdi millet kendine göre bir devlet dizayn etme peşinde. Evet, onlar “10 yılda 15 milyon devlet yaratacağız” demiyorlar. Ama devlet mekanizmasının İslam'a göre ayarlanmasını istiyorlar. Bu devlet bu formatı hak ediyor diyorlar. Bunun içinde milletin ilk işi, onların yıkmaya başladıkları noktadan yapmaya başlamak oldu. Bu ülkede devlet parası ile yapılan cami sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Camiler milletin kendi cebinden bir tuğla parası niyeti ile çıkıp koca bir camiye dönüşen paralar sayesinde yapılmıştır. Onların yıkmak, satmak için kullandıkları camilerden daha büyük daha ihtişamlı camilerimiz var bugün. Binlerce kez hamd ediyoruz. Peki, yine onların yitirdiği cemaat, namaz ve ilim ne olacak? Onların imarı için ne yapıyoruz?

Sokak İle Cami Arası Çizgi

Osmanlı da cami ile sokak arasında renk, ton veya bir çizgi yoktu. İnsanlar camide imiş gibi sokakta gezer, sokakta imiş gibi camide otururlardı. Camiye tükürmedikleri gibi sokağa da tükürmezlerdi. Selam vermek için cami avlusunu veya tanıdık birini beklemezlerdi. Kim olursa olsun ve mekân neresi olursa olsun, onların parolası “Es Selamu Aleyküm”dü. Yani onlar cami ile sokak arasındaki çizgileri, ton farklılıklarını kaldırmışlardı. Hayatı camiye, camiyi de hayata bağlamışlardı. Evler camilerin etrafına yapılırdı. Oralar basın açıklaması yapılan yerlerdi. Önemli kararlar camide alınırdı. Camide görülmeyenin şahitliği kabul edilmezdi, hatta padişah bile olsa. O kadar ki sadece yaşayanların uğrak mekânı değildi camiler, ölülerini bile camilerin etrafına getirirlerdi. Belki de Osmanlı'nın, koca İstanbul'un güvenliğini birkaç zabıta ile sağlamasında ki en büyük sır budur. Cami merkezdedir ve her şey onun üzerine bina edilirdi. Türk filmlerinde çocukların camiye bırakılması da genlerimizde Osmanlı'nın bıraktığı miraslardandır. Yoksa camileri yıkan adamlar çocuklarını camilere değil onların yerlerine inşa edilmeye çalışılan Halkevlerine bırakırlardı. Ama işte insan fitratı ister istemez aslına dönecek.

Kalplerinizi De Saflarınızı Da Sıklaştırın

Cami buydu. Böyle olmalıydı. Camiyi bu hale getirecek olanda cemaatti. Caminin süsüne ve minaresinin uzunluğuna bakmadan sabah namazına adam toplayan cemaat, camileri asli fonksiyonuna getirebilir. Komşu köyde caminin içi çinilerle döşendi diye kendi köyünün camisine israf boyutunda yatırım yapacağına, köyün gençlerine yatırım yapan cemaat, işte o cemaattir. Evet, artık 15 milyon genç hayalleri kuranların hayallerini başlarına geçirdik ve onların yıktıkları camilerin betonunu da boyasını da halısını da en kalitelisinden yaptık. Ama artık zarfından çok mazrufuna çalışmalıyız. Dışını süslediğimiz camilerin şimdi ilim halkaları ile çocuk sesleri ile mukabeleler ile içini de süslemeliyiz. Bedeni olup ruhu olmayan insana ölü dendiği gibi kendi harika cemaati olmayan camide ölüdür. Camilerimizi dirilmenin ilk yolu ise kalplerimizi ve saflarımızı sıklaştırmaktan geçiyor. Alnı secdeye giden her mümini kardeşi bilerek, kalbinde ona karşı ne kadar kötü huy varsa söküp atabiliyorsak kalplerimizi sıklaştırabiliriz. Kalplerin sıklaşması kadar safların sıklaşması da önemli... Bir ön safa geçmemek için büyük bir gayret sarf eden müminler olamayız. Ön saf boş ise birilerinin el hareketlerini veya imam efendinin anonsunu beklememize gerek yok. Çünkü bir ön safa geçmenin cennette bir derece çıkmaya denk düştüğünü biliyoruz. O yüzden bizim sloganımız toparlanın gidiyoruz değildir. Bizim sloganımız “Kalplerinizi De Saflarınızı Da Sıklaştırın, Namaza Duruyoruz” dur.

Namaz Yalan Söylemez Dostum

Demokrasi, Faşizm, Kemalizm gibi yama ideolojilerden olan kapitalizmi de içimize sindirdik. Hem de öyle bir sindirdik ki, hayatımızın her alanını istila ettiler. Önce televizyonu aldirttilar bize sonra televizyonun içindekileri. Önce bilgisayarı aldirttilar bize sonra oradan evlilik yaptirdilar. Alışveriş merkezlerini şehirlerin göbeğine diktiler. Camiler alışveriş merkezlerinin yanında sönük kaldı. Kalbimizin merkezine de şehrimizin merkezine de cami yerine alışveriş merkezlerini koyduğumuzdan beri Allah'ın kıyamete kadar emrettiği ibadetleri bile kapitalist bir mantıkla yaşamaya çalıştık. Hac yapacaksak sadece hac ile kalmaması gerektiğini, turizmde buna dâhil edilmesini savunduk. Oruç tutacaksak sadece aç kalmamız yetmedi bize, o oruç diyet olarak da bünyemize dönemliydi. Eğer zekât veriyorsak kırkta birini vermeliydik ancak geri alırken kırkını

da geri almalıydık. Yıprattık ibadetlerimizi, Kuran-ı Kerim'i yıprattık, Hadisi Şerifleri yıprattık. Kapitalizm önce ülkemize sonra şehrimize sonra evimize ve en son da beynimize girdi. Çocuklarımıza Kuran-ı Kerim'i parayla okutur olduk, namazlarını hediyeler karşılığında kıldırır olduk. Ne zaman ki hediyeler gitti, namaz da gitti.

Kapılmamalıydık belki bu kadar dünyaya. Belki bu kadar esiri olmamalıydık, malın ve mülkün. Ya da en azından namazımız bizi ayağa kaldırmalıydı. Secdeye eğildiğinde başlarımız bir daha malın mülkün önünde eğilmemeliydi. Egzersiz hareketleri olarak görmemeliydik namazı. Yediğimiz yemekten sonra rahatlama aracı olarak bakmamalıydık rükûa, secdeye. Emeklilik günlerimizi geçireceğimiz zaman dilimlerini namaza ayırmakla işin bittiğini düşünmemeliydik. Yıkılmalıydı Allahu Ekber dediğimizde bütün muhkem kaleler. Pentagon da, Berlin de, Vatikan da yok olmalıydı. Sallamadığımız her namazımızda Mescidi Aksa'nın kapılarını. Dövmeliydik ağlama duvarını her secdemizle. Bir kere selam verdik mi, Müslümanlar bizden emin olmalıydı. Ayağa kalktığımızda ve hamd ettiğimizde erimeliydi dertlerimiz. Her Fatıha'mızla beraber sevdiklerimizi ve lanetlediklerimizi bir daha gözden geçirmeliydik. Kulluğumuzun ilk basamağının namaz olduğunu artık idrak etmeliydik. Kapitalist bir zihinle beraber namaza anlamlar yüklememeliydik. Camiye cemaate gitmemizi günlük yürüyüşümüz olarak değerlendirmemeliydik. Cemaatle namaza devam etmeyen Yıldırım Beyazıt'ın torunları olarak kaçımızın şahitliği makbuldür. Yani özümüze dönmeliyiz, namazımızı boğazımızdan aşağı geçirmeliyiz. Namaz bize şekil vermeli, kulluk yürüyüşümüzü başlatmalı. Allah'ın önünde eğilip başkalarına karşı dik durmalıyız. Namaz bizi miraca çıkarmalı, gözümüzün nuru olmalı ve olayları öyle yorumlamalı. Ateşten kurtuluşumuzun teminatı olmalı, iyiliği emrettiren, kötülükten alıkoyan bir namaz olmalı namazımız. Kaldırmalıyız namazı ayağa, faize de, zinaya da, kumara da, içkiye de ilk yumruğu namazla vurmeliyiz. Namazımızı büyük bir ibadet, harika bir ödevin yerine getirilmesi olarak göremeyiz. Namaz dindir. Namaz cennettir. Namaz Allah'ın rızasıdır. Namazımız kadar adamız, namazımız kadar Müslümanız.

Her yaptığımız işin karşılığını peşin almayı uman kapitalist zihin anlayamaz belki hayata müdahale eden namazı. Belki o zihin kirli olduğundan dolayı namazını kıldığı camiden bankaya gitmeyi yanlış görmez ama ey Müslüman genç senin namazın müdahale etsin hayata. Senin namazın kırsın putları, senin namazın bu yüzyılda tekrar kanıtlasın Musabların ölmediğini, senin namazın alsın seni ve bataklığa sürüklenmekte olan bizlerin arasından çekip çıkarsın. Hadi

beynimize ve namazımızı kapitalist algıdan kurtaralım ve o namazın peygamberine doğru yükselmeye çalışalım.

Hülasa, camide namaz, toplumda cemaat, namazda Allahu Ekber bizim vazgeçilmezimizdir.